

ΑΝΤΙΦΑ LIVE
ΙΟΥΛΗΣ 20 13

ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Μια συζήτηση για την επίθεση των ναζί και την αντιφασιστική βία

- Κοίτα να δεις: η ιδέα δεν είναι και καμιά φοβερή πρωτοτυπία, αλλά δεν είναι και αυτονόητη. Κατά τη γνώμη μας η διοργάνωση συναυλιών δε λείει και πολλά πράγματα, αν την αντιμετωπίζεις ως σκέτη, δηλαδή ως ένα live που αρχίζει όταν στήνεις τα μηχανήματα και τελειώνει όταν τα ξεστήνεις· αλλά λείει πολλά, αν είναι ενταγμένη σε ένα γενικότερο και ευρύτερο ρεπερτόριο κινήσεων που στοχεύει στη μόνιμη και σταθερή κινητοποίηση σε επίπεδο γειτονιάς ή πόλης. Στην πραγματικότητα τελικά, το καλλιτεχνικό του πράγματος είναι ένα μέσο, με την ίδια έννοια που μέσο είναι τα μοιράσματα ή οι εκδηλώσεις. Ο σκοπός είναι το άπλωμα, η διεκδίκηση δημόσιου χώρου στις γειτονιές της Αθήνας, η μετατροπή πλατειών και πάρκων (έστω για την ώρα που διαρκεί η συναυλία) σε χώρους εκθροιστικούς προς τους φασίστες και τους φίλους τους.

- Οπότε, κατά τη γνώμη σου αυτός ο σκοπός επετεύχθη στην Καλλιθέα;

- Κάτσε γιατί έχει κι άλλα. Μπορείς να πεις ότι το παραπάνω είναι ένα γενικό σκεπτικό. Από κει και πέρα, όπως κάθε γενική κατεύθυνση, έτσι κι αυτή, πρέπει να βρει τις ειδικές της εφαρμογές: στο παράδειγμά μας, η γειτονιά της Καλλιθέας έχει από πίσω της μια πυκνή ενασχόληση - εννοώ ότι για καιρό, χωρίς τυμπανοκρουσίες και ταρατατζούμ, γίνεται antifa δουλειά, υπάρχει τοπικός πυρήνας, που αν μη τι άλλο έχει ενδιαφέρον να δει κανείς πώς στήθηκε και πώς δουλεύει. Και μπορεί να μην είναι τόσο εύκολο να μεταδοθεί με λόγια, πάντως η δραστηριοποίηση του πυρήνα είναι κάτι που συμβαίνει για καιρό, με άλλα λόγια είναι γνωστή σε φίλους και εκθρούς. Γιατί πρέπει να ξέρεις ότι η γειτονιά διαθέτει και την τοπική ναζί συμμοριούλα, με τα απαραίτητα συνοδευτικά κατορθώματα.

- Ναι, κάτι έχω ακούσει. Προφανώς πρόκειται για τους ίδιους που επιτέθηκαν στο live εκείνη τη μέρα. Κάνω λάθος;

- Καθόλου! Πρόσεξε να δεις όμως τι παίζει. Σε γενικές γραμμές διάφοροι σύντροφοι ρωτάνε πολύ για αυτό το θέμα, ξέρεις... γαργαλάει τον ουρανόσκο διάφορων. Υπάρχουν κάμποσα να πεις, δεν αμφιβάλω... Αλλά είμαι της γνώμης ότι πρόκειται για κλασικό λάθος, για εστίαση αποκλειστικά στο μισό (κι ούτε καν εδώ που τα λέμε...) του ουρανού. Δηλαδή για να στο πω διαφορετικά, πάντα θα έρθει κάποιος να σου πει τη θεωρία του για τη ναζί συμμοριούλα, για το τι πρέπει να γίνει, για το τι διάβασε στην τάδε ή τη δείνα διαδικτυακή σελί-

δα και σχεδόν ποτέ δε θα βρεις συντρόφους πρόθυμους να συζητήσουν για τους τρόπους και την εμπειρία οργάνωσης σε μια γειτονιά, για το τι είναι ένας antifa πυρήνας, πώς δουλεύει κλπ κλπ. Θέλω να πω ότι την ίδια στιγμή που η διαδικτυακή υπερπληροφορία έχει φέρει τη μισή Αθήνα να έχει γνώμη (και μάλιστα που δε σηκώνει αντίλογο...) για παρέες και γειτονιές με τις οποίες ουδεμία σχέση έχει, το άλλο κομμάτι - το πώς δηλαδή οργανώνεσαι, πώς μιλάς, πώς δουλεύεις παραγωγικά σε μια γειτονιά - που είναι απείρως πιο σημαντικό μένει στη σκιά, το τρώει η μαρμάγκα στην mainstream ιεράρχηση προτεραιοτήτων.

- Αν θες τη γνώμη μου, αυτό που λες είναι πλήρως κατανοητό. Ωστόσο δε μπορείς να παρακάμψεις το γεγονός ότι η συναυλία στην πλατεία Δαβάκη δέχτηκε επίθεση με μολότοφ, μαχαίρια κλπ. Κι αν δεν κάνω λάθος, είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο ή τελοσπάντων κάτι τόσο χοντρό.

- Πράγματι, έτσι είναι. Και κατά κάποιον τρόπο νιώθω και λιγάκι υπερήφανος γι' αυτό, δώσε περισσότερη έμφαση στο "λιγάκι" και λιγότερο στο "υπερήφανος". Θέλω να πω, ότι η κατάσταση στην οποία δραστηριοποιούμασταν τόσο καιρό, ήταν κομματάκι μυστήρια. Ενώ έχω πάει σε πολλά live, μικροφωνικές, ακόμη και διαδηλώσεις που διοργανώθηκαν σε κεντρικότερα σημεία ανά την Αθήνα και για τα οποία ήταν καταφανές ότι δεν υπήρχε καμία μέριμνα αυτοπροστασίας ή εν πάση περιπτώσει κι αν υπήρχε ήταν λίγο για τα μάτια. Κι όμως σπάνια θα ακούσεις ιστορίες για ψείματα ή επιθέσεις για τον απλούστατο λόγο ότι τέτοιες όντως δε συνέβαιναν. Υπάρχει όμως ένα ζητημάκι, που νομίζω ότι έχει να κάνει με την οπτική με την οποία προσεγγίζει κανείς την πραγματικότητα. Δηλαδή, ενώ οι οργανωτικές αδυναμίες γίνονταν όλο και πιο εμφανείς, ταυτόχρονα αυτό το "σίγα μη μας την πέσουν" μετατράπηκε σε δεύτερη φύση, όλων μας, και άρχισε να τροφοδοτεί την αντίληψη ότι τα πάντα είναι υπόθεση μιας καλής ιδέας: καλή ιδέα η διαδήλωση (όπου λάχει, όπως λάχει) καλή ιδέα η συναυλία (όπου λάχει, όπως λάχει) κλπ κλπ. Μόνο που η κατάσταση είναι τόσο πολωμένη, ώστε πλέον ήταν ζήτημα χρόνου να τσακίσει κάπου αυτή η φιλοδοξία. Και για να επανέλθω, νομίζω ότι μοιάζει κάπως με αυτοεκπληρούμενη προφητεία: στο σώμα της περιφρούρησης που σε ανύποπτο χρόνο είχε επισημάνει αναμεταξύ του ότι οι προτεραιότερες της δημόσιας τάξης έχουν αλλάξει κι ότι οι εποχές σφίγγουν έλαχε να βρεθεί αντιμετώπιση με τις πρακτικές συνέπειες των διαπιστώσεών του.

- Και;

- Και τα κουτσοκατάφερε... Δηλαδή, παρόλο που η επίθεση δεν ήταν από τις light, είχε μολότοφ, δυναμίτες, μαχαίρια, αεροβόλα και λοιπά εργαλεία, εν πάση περιπτώσει η περιφρούρηση την κρίσιμη στιγμή μπόρεσε να κρατηθεί, να εφαρμόσει το σχέδιο που είχε συζητήσει, όσο επέτρεπε βέβαια η κατάσταση και τελικά να κυνηγήσει τους φασίστες. Λάβε υπόψη σου ότι όλα αυτά συνέβησαν μπροστά στην αστυνομία με ότι κι αν σημαίνει αυτό και επίσης ότι εκτός απ' την περιφρούρηση στόχος της επίθεσης ήταν επίσης και ο κόσμος που αράζει στην πλατεία. Η αλήθεια είναι ότι με τρώει ρε παιδί μου να πω διάφορα για αυτό το σκηνικό...

- Αν τις ρίξατε ή αν τις φάγατε και τέτοια;

- Όχι, όχι καμία σχέση. Θέλω να πω ότι η αφήγηση της βίας, ειδικά μάλιστα της αντιφασιστικής βίας, που εσχάτως μονοπωλεί το ενδιαφέρον, είναι το σημείο που ανθίζουν χίλιες μεταφυσικές. Ξέρεις, είναι το μεγάλο φετίχ, με το οποίο ερεθίζονται όλοι, είτε το λένε ανοικτά είτε όχι. Δηλαδή, έχει πλάκα που η συμπλοκή στην Καλλιθέα δεν είχε αίματα (ντάξει είχε και τέτοια), ξυλίκια ανελέητα και δε συμμαζεύεται. Για την ακρίβεια δεν είχε καν σωματική επαφή (ή εν πάση περιπτώσει όχι τέτοια που να είναι άξια λόγου). Αν το δεις εντελώς ψυχρά, αυτό που συνέβη είναι ότι οι ναζί ήρθαν τρέχοντας, έχωσαν τα πολεμοφόδια τους και ετοιμάστηκαν για το τελικό μαρς - εντωμεταξύ η περιφρούρηση άρχισε να συντάσσεται και να απαντά σύμφωνα με το σχέδιο, όρμηξε οργανωμένα και απλώς οι ναζί άρχισαν να τρέχουν.

- Αυτό που περιγράφεις είναι ένα κλασικό hit n run σχέδιο που κατά τα φαινόμενα πήγε καλά... Όχι;

- Όχι. Οι τύποι είχαν έρθει για τα πολλά και δεν τους έκατσε. Και είμαι σίγουρος για τον τρόπο που σκέφτηκαν. Αφενός δηλαδή την αρχική απόφαση (το antifa θα κάνει live, πάμε να τους την πέσουμε) θα πρέπει να την καταλάβουμε ως εξωτερική της πίεσης που εισπράττει μια συμμορία ναζί απέναντι στην οργανωμένη παρουσία αντιφασιστών στην ίδια γειτονιά. Κι αφετέρου στην τελική απόφαση (πέρασα και τους είδα, μας παίρνει) θα πρέπει να δούμε τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται τη βία τέτοιου είδους συμμορίες. Για να μη στα πολυλογώ, είμαι βέ-

βαιος ότι στην τελική τους απόφαση μέτρησε το γεγονός ότι η σύνθεση της περιφρούρησης περιελάμβανε κατά το ήμισυ γυναίκες. Οπότε η σκέψη πάει ως εξής: το antifa μας τα 'χει πρήξει, θα του την πέσουμε, κάτι κοπέλες είναι, πάμε.

Επιμένω μέχρι τέλους γιατί στο ξανάπα: βρισκόμαστε στο σημείο που ανθίζουν χίλιες μεταφυσικές. Κι έχει σημασία αυτό το "οι μισοί είμαστε γυναίκες", όπως και το ότι ανάμεσά μας δεν έχει βετεράνους της βίας και της κακίας, όχι γιατί περιγράφει έναν εξωραϊσμένο αντισημιτισμό με τον οποίο φτιάχνει κανείς μια βολική θεωρία, αλλά γιατί σκιαγραφεί τη μόνη κατά τη γνώμη μας ρεαλιστική προοπτική αντιφασιστικής οργάνωσης. Να στο κάνω ακόμα πιο λιανά. Εμάς που ήμασταν στην περιφρούρηση, μας κρατάει δεμένους η δέσμευσή μας να πολεμήσουμε το φασισμό. Κι αυτό φίλε είναι μεγάλη κουβέντα. Θέλω να πω ότι μας βασανίζει, μας καίει δέκα χρόνια τώρα. Είναι αυτή η κάψα, κι αυτή η δέσμευση που μας αναγκάζει να μιλάμε και να οργανωνόμαστε ενάντια στο φασισμό σα να μην υπάρχει αύριο. Είναι από κει που μας βγαίνουν οι γνώμες για το είναι ο φασισμός σήμερα και τι ήταν στο μεσοπόλεμο και είναι απ' την ίδια αγωνία που διαδηλώνουμε στις γειτονιές απ' το 2005, όταν όλοι άκουγαν φασισμός και γέλαγαν. Ε, λοιπόν, εμάς, αυτό είναι που μας κρατάει. Μας κρατάει ότι έχουμε ψηφεί αναμεταξύ μας με τα λόγια, έχουμε πειστεί δέκα χρόνια τώρα για το τι είναι ο φασισμός και γιατί να είμαστε εναντίον του.

Και το ξέρουμε καλά ότι αυτά στις μέρες μας δεν είναι και πολύ της μόδας. Κι ότι αντίθετα απέναντί μας έχουμε όλη αυτή την ιδεολογία της βίας, η οποία παρόλο που είναι μέχρι το κόκαλο καπιταλιστική, διαπερνά όλη την ελληνική κοινωνία, από το ένα άκρο μέχρι το άλλο. Ξέρεις, η εικόνα του τύπου που γυμνάζεται, που κάνει πολεμικές τέχνες με την παρέα του, που αντιλαμβάνεται τη βία όχι σαν ένα τεχνικό χαρακτηριστικό, αλλά σα το απόλυτο Id, το εσώτερο είναι του κόσμου μας. Αυτή τη μαλακία είχαν στο κεφάλι τους και οι φασίστες που μας την έπεσαν στην Καλλιθέα, αυτή η μαλακία στοιχειώνει δυστυχώς τη σκέψη και τη δράση και πολλών στο αντιφασιστικό κίνημα.

- Μέχρις εδώ το πιάνω, αλλά δεν καταλαβαίνω πού το πας...

- Πού το πάω; Να σε ρωτήσω κι εγώ κάτι... Δηλαδή αν κάποιος έκανε ένα live και έτρωγε ξύλο ή αν τις είχαμε φάει εμείς, τι θα έλεγες; Ντροπή; Μαλακία;

Καταστροφή; Γιατί τόση πρεμούρα με το αν τις φάγαμε ή αν τις ρίξαμε; Στο κάτω κάτω έχει υπογράψει κανείς συμβόλαιο ότι οι αντιφασίστες θα νικάνε πάντα; Από πού προκύπτει αυτή η μεταφυσική; Οπότε για να σου πω και τι λέω: εγώ με το σύνθημα "ο αντιφασιστικός αγώνας είναι ταξικός αγώνας" συμφωνώ απόλυτα. Δεν ξέρω βέβαια τι εννοεί ο καθένας που το λέει, αλλά από τη μεριά μου το αντιμετωπίζω ως εξής: ότι ο αντιφασισμός είναι πρώτα και κύρια μια συνειδητή απόφαση να πολεμήσεις το φασισμό, ότι ο αντιφασισμός είναι ένας αγώνας ζωής και θανάτου για την τάξη. Μόνο που η τάξη δεν είναι ό,τι βολεύει τον καθένα. Αντίθετα η τάξη αποτελείται από ανθρώπους όλων των ηλικιών, όλων των φύλων, όλων των εμπειριών, όλων των εθνικοτήτων, ανθρώπους με περισσότερη ή λιγότερη τόλμη, ανθρώπους με ικανότητες εδώ ή εκεί. Αυτό που ενώνει τα "διαφορετικά" υποκείμενα της τάξης είναι το γεγονός της εκμετάλλευσής τους από το καπιταλιστικό σύστημα κοινωνικής οργάνωσης. Οπότε, όταν κάποιος λέει είμαι αντιφασίστας, δεν πρέπει να τον κοιτάμε στα μπράτσα, αλλά να τον κρίνουμε με το ένα και μοναδικό κριτήριο που υπάρχει: από τη διάθεσή του να δεσμευτεί στον αντιφασιστικό αγώνα. Είναι ένα σημείο που θέλει πολύ προσοχή. Γιατί ενώ μεν, ένα μεγάλο σε εύρος κομμάτι της τάξης είναι αποφασισμένο να πολεμήσει το φασισμό, έρχεται αντιμέτωπο με μια οργανωτική κατάσταση προσανατολισμένη σχεδόν αποκλειστικά στη βία και στην ιδεολογία της, εισπράττοντας συνεπώς μια πτυχή (κι ούτε καν την πιο σημαντική) του αντιφασιστικού αγώνα ως τη μία και μοναδική προϋπόθεση στράτευσης. Τα είπα και ξεθύμωνα!

- Μετά βγάλατε κι αυτή την αφίσα... Άκουσα διάφορα σχόλια, κι όχι μόνο κολακευτικά. Ξέρεις... Ότι τα πράγματα δεν έγιναν έτσι, ή δεν έγιναν ακριβώς έτσι, ή ότι τελοσπάντων θα μπορούσαν να 'ναι κι αλλιώς.

- Καλά. Κι εγώ άκουσα ό,τι τραβάει η ψυχή σου. Ειδικά τις αντιρρήσεις, τις ήξερα πριν διατυπωθούν, μη σου πω πριν καν γίνει το σκηνικό. Ναι ρε παιδί μου. Εμάς αυτή είναι η γνώμη μας. Ξέρεις, πάει λίγο με την άποψη του Bologna που επέμενε ότι όλα είναι ζητήματα οπτικής γωνίας, ότι σημασία έχει τι θες να αναδείξεις. Ε, και δω λίγο πολύ το ίδιο συμβαίνει. Οι νεότεροι σύντροφοι που ήταν μπροστά στην επίθεση και στην απόκρουσή της, στην αρχή καταλόγιζαν, ας το πούμε χαιρεκακία..., στις γνώμες που για να τις

μεταφέρουμε κομπά υποστήριζαν ότι "δεν έγιναν έτσι τα πράγματα". Δηλαδή αναρωτιόντουσαν πώς είναι δυνατό οι ίδιοι οι επιτιθέμενοι, να παραδέχονται στα blog της συμφοράς που χειρίζονται ότι "τα γεγονότα εκτυλίχθηκαν με βάση τους κατά πολύ ευνοϊκότερους αριθμητικά συσχετισμούς για τους antifa" κι από την άλλη διάφορες τάσεις του αντιφασιστικού κινήματος να σπεύδουν να υιοθετούν (και να διαλαλούν βεβαίως βεβαίως...) ακριβώς την αντίθετη εκδοχή. Ενδιαφέρουσα ερώτηση πράγματι! Μόνο που δε γίνεται να την απαντήσεις μιλώντας για χαιρεκακία. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που διακυβεύεται σε τέτοιες περιπτώσεις δεν είναι η Αλήθεια (άσε που τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει...). Αντίθετα, αυτό που κάθε φορά παίζεται είναι η φερεγγυότητα του οργανωτικού μοντέλου που προτάσσουν τα διάφορα κομμάτια του αντιφασιστικού κινήματος, η λειτουργικότητά του, η επικαιρότητά του κλπ κλπ.

- Τα οποία σύμφωνα με αυτά που λες είναι σε ανταγωνισμό μεταξύ τους;

- Εσένα πώς σου φαίνεται; Ότι είναι σε σύμπτωση; Μα δεσ από πού προέρχονται τα "δεν έγιναν έτσι τα πράγματα". Απ' τη μία έχεις οργανωτικές δομές που δεν έχουν πρόβλημα να συνεργάζονται με το ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχουν πρόβλημα να συνεργάζονται με το ΚΚΕ, δεν έχουν πρόβλημα να συνεργάζονται με το ΣΕΚ, αλλά έχουν σοβαρό πρόβλημα να λένε ότι οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής είναι φασίστες; κι απ' την άλλη έχεις οργανωτικές δομές που έχουν αποδεχτεί το ιεραρχικό μοντέλο, το οποίο με τη σειρά του αναλαμβάνει να εξηγήει στη σιωπηλή βάση του ότι π.χ. κατά την εκδίωξη των 300 μεταναστών από τη Νομική είχε οργανώσει την περικύκλωση της ελληνικής αστυνομίας (!!!) ότι δίνει ραντεβού με την ιστορία (!!!) κλπ κλπ. Οπότε, όσο πιο πολύ πλήττεται η αξιοπιστία του μοντέλου που εμείς ονομάζουμε "αυτόνομη αντιφασιστική οργάνωση", τόσο πιο πολύ θα κερδίζουν έδαφος λογικές που είτε δε συμφωνούν με το "αυτόνομη", είτε δε συμφωνούν με το "αντιφασιστική", είτε δε συμφωνούν με το "οργάνωση". Γιατί στο τέλος τέλος, όταν τα φώτα πέσουν αυτό είναι που μένει, ενώ τα άλλα γίνονται ιστορίες για αρκούδες.